

Sa FK Ujedinjeni Srbi

voz za Beograd napuštao železničku stanicu Gare de Lion, Voja je ostao na peronu i mahao svima nama, koji smo kroz otvorene prozore iznenadjeni gledali u njega...

Prošle su godine i ja sam sredinom šezdesetih došao u Čikago da pokušam da nadjem posao u arhitektonskom birou. Sudbina je htela da se baš ovde u Americi ponovno sretnem sa njim i upoznam njegovu sestru i roditelje.

Voja mi je rekao da je njegov san da ima svoju sopstvenu zubnu laboratoriju i da upravo na tome radi. Ubrzo smo postali vrlo bliski, jer su naši pogledi na važnost rada, integritet i dobre odnose u porodici bili istovetni. Voja se ubrzo oženio Alemkom i

Svoje slobodno vreme on je koristio da radi sa fudbalskim klubom Ujedinjeni Srbi, čiji je predsednik bio dugi niz godina. Njegove organizatorske sposobnosti bile su krunisane mnogobrojnim šampionatima kluba, kako u Čikagu tako i na raznim gostovanjima širom SAD i Kanade. Takođe, njegov trud je veoma zapažen i u Srpskoj bratskoj pomoći, a i u drugim srpskim organizacijama.

Voja je sada ponosan i voljen deda. Vodjenje kluba predao je mladima. Glavni hobi mu je bio da ide u lov na divljač, pa je tome naučio i svog starijeg sina Sašu. Proputovao je veliki deo sveta i svoje utiske tokom godina prenosio i na svoju porodicu dajući nam ideje za

dental laboratoriji“. Tu radi nekoliko godina, a zatim sa svojim partnerom Svetom Stojanovićem otvara zajedničku laboratoriju pod imenom Progress Porcelain. Sa tako vrsnim tehničarima laboratorija raste veoma brzo i postaje jedna od najboljih u Čikagu. Voja usavršava novine o implantima na North Western univerzitetu i usavršava se i dalje u svim aspektima moderne tehnologije. Njegova laboratorija je danas opremljena najmodernijim kompjuterima i mašinama za mehaničku obradu krunica i mostova. Poseban akcenat je na estetskom izgledu.

Vojinim stopama idu i njegova dva sina, Aleks i Dejan, i to postaje porodični biznis. Snaha vodi knjigovodstvo i račune, a supruga Alemka je, kako kažu, Katica za sve. Uleće gde god zatreba.

Voja je aktivni član Srpske bratske pomoći, a najviše je dao kao predsednik Ujedinjenih Srba, možda najtrofejnijeg među srpskim timovima. U svoje vreme sinovi su mu igrali za Ujedinjene Srbe. Dejan je bio veoma perspektivni golman, ali je prerano napustio fudbal. Aleks zbog povrede ledja nije postigao svoj vrhunac.

Arhitekta

Predrag L. Popović

Vice President Wiss, Janney, Elstner Associates, Inc.:

Upoznao sam Voju osamdesetih godina, kada smo počeli da igramo tenis i to poznanstvo se razvilo u duboko prijateljstvo.

Pored toga što je veliki stručnjak i vrlo uspešan u svojoj struci, Voja je uvek bio aktivan u našim organizacijama gde su Vojine leaderske sposobnosti puno doprinele u uspehu tih organizacija.

Ima veliko srce i ljubav prema svojoj porodici koju okuplja oko sebe. Pored toga, uvek je spreman da pomogne našim ljudima, specijalno mladima, što i čini već dugi niz godina. Ponosan sam što ga mogu nazvati svojim prijateljem.

Sa suprugom Alemkom

Svi u porodici Vla rade na najsavremenijim kompjuterskim mašinama u laboratoriji

kada su mu se radjali sinovi Saša i Dejan, bio sam počastvovan da budem njihov kum na krštenju.

Naravno, svi znamo da se njegov san o laboratoriji veoma uspešno ostvario. Bio sam takođe počastvovan da baš mene izabere da budem arhitekta projekta "Edens-Dempster Medical Center" u Skokiju, koji je on sa doktorima Dusanom Živkovićem i Jovanom Čupićem, želeo da izgradi. Tako je 1978. projekat uspešno izgrađen i počeo sa radom. To je bio moj prvi lični ozbiljni projekat, koji mi je otvorio vrata za mnoge druge poslovne uspehe.

Voja Vla nije samo veoma uspešan vlasnik zubne laboratorije.

putovanja.

Jednom rečju, Voja Vla je čovek o kome treba da se čuje jer je svojim radom i uspehom to i zaslužio.

Dr Jovan Čupić:

Rodjen je u Novom Sadu, a srednju zubotehničku školu je završio u Beogradu sa odličnim uspehom. Radi kratko vreme, a zatim odlazi u Pariz. Tamo radi u veoma poznatoj laboratoriji i izgrađuje se u vrsnog tehničara. Šezdesetih godina dolazi u Americu i nastanjuje se u Čikagu. Odmah dobija visok položaj u veoma poznatoj "Standard

Voja Vla preuzima slavu SBP "Sretenje" od ovogodišnjeg domaćina Petra Gatarića

OTIŠAO JE PRERANO VELIKI GLUMAC

Glumac Nebojša Glogovac (48) napustio nas je preranom smrću 9. februara u Kliničkom centru Srbije. Strašna vest o smrti Nebojše Glogovca šokirala je potresla celu

Srbiju, region i dijasporu, ražalostila je sve koji su uživali u njegovim glumačkim bravurama, a posebno njegove kolege koje su ga poznavale, s njim studirale i radile. Srpsko glumište

je ostalo bez velikog čoveka i glumca.

Nebojša Glogovac je rođen 30. avgusta, 1969. u Trebinju, u porodici sveštenika Milovana i Milene Glogovac. Porodica se preselila u Pančevo. Posle

ŽIVOTA“ izjavljivali su kolege glumci potrešeni iznenadnom smrću Nebojše Glogovca.

“Zauvek u mom srcu, sa andjelima mili moj“, napisala je neutešna Nataša.

Naš proslavljeni glumac Voja Brajović je izjavio da je smrt Nebojše Glogovca udarac u stubove dramske umetnosti.

“To je udarac u njenu bit, da bude gradivni deo identiteta ovog naroda. Nenadoknadiv je njegov dar za dramsku umetnost i ljudske kvalitete. Pala je crna zavesa“, izjavio je Voja Brajović.

Sergej Trifunović je povodom smrti kolege ostavio poruku na društvenim mrežama: “Ne znam šta bih ti rekao, što već ne znaš. Jedino što bih mogao da ti kažem je, da kad dodje moj čas, voleo bih da me ti sačekaš tamo.“

Sa činjenicom da je preminuo njen talentovani kolega nije mogla da se pomiri ni Ljiljana Blagojević. Posvetila mu je tužan status.

Oproštajno pismo dečaka koji su odrasli uz “Nebesku udicu“.

“I On bira i u svoje rajsko naselje poziva najbolje! Neka ti je večna slava veliki glumče i časni čoveče!“

Dugogodišnji direktor Jugoslovenske kinoteke Radoslav Zelenović, povodom smrti Nebojše Glogovca rekao je da je otišao jedan od najboljih glumaca u regionu, vrhunski umetnik i predvodnik svoje generacije u stvaralačkim okvirima.

Zelenović je napomenuo da je poslednji put video Glogovca u okviru programa festivala u Paliću.

“Pitao sam se tada šta još može bolje da uradi tako talentovan glumac. Gledao sam ga u filmu Rajka Grlića ‘Ustav Republike Hrvatske’ gde je maestralno odigrao profesora istorije. Mnogo mi je teško. Znao sam da prognoze nisu dobre, ali sam se nadao da je mlad i da će se izvući“, izjavio je Radoslav Zelenović.

Boban Jevtić, direktor Filmskog centra Srbije, rekao je da je odlazak Nebojše Glogovca nenadoknadiv gubitak za našu kulturu.

On je u izjavi za Tanjug naglasio da je Glogovac bio jedan od najboljih glumaca svoje generacije.

“Mnogo mi je žao. Izgubili smo velikog umetnika, jednog od najznačajnijih u istoriji naše kinematografije i pozorišta. Velika nenadoknadiva praznina ostaje iza njega“, naveo je Jevtić.

Od njega se oprostio i glumac i reditelj Radoš Bajić.

Nagrade i priznanja

Godine 1996. je dobio nagradu „Ardalion“, za ulogu Vladimira u predstavi „U potpalublju,“, 2002. godine mu je uručena nagrada „Miloš Žutić“, za najbolje glumačko ostvarenje u sezoni za tumačenje Simeona Njega u „Zlatnom runu,“. Za ulogu Ivana u predstavi „Hadersfeld,“ je dobio veliki boj priznanja: 2005. godine nagradu Novosadskog otvorenog univerziteta za najbolje ostvarenje po glasovima publike i Sterijinu nagradu za glumačko ostvarenje; 2006. godine nagradu „Miloš Žutić“, od Udruženja dramskih umetnika Srbije, nagradu „Ardalion,“ na Jugoslovenskom pozorišnom festivalu u Užicu, i nagradu „Zoran Radmilović,“ na festivalu Dani Zorana Radmilovića u Zaječaru; 2007. godine Gran pri „Naisa,“ i nagradu publike u Nišu, statueta „Sloboda,“ u Sopotu, Gran pri na 24. susretima pozorišta Bosne i Hercegovine i statueta „David Štrbac,“ u Banjaluci; 2008. godine je osvojio: nagradu „Dr Branimir Djordjević,“ za lepotu govora kao glavni protagonist u drami Franca Kafke „Zamak,“, Nagradu grada Beograda za filmsku umetnost i nagradu „Fipresci,“ za najboljeg glumca prethodne sezone; 2010. godine su mu dodeljene: nagrada za najbolja glumačka ostvarenja na šestom festivalu mediteranskog teatra „Purgatorije,“ u Tivtu i nagrada „Srebrni delfin,“ za ulogu u filmu „Žena sa slomljenim nosom,“ u Portugalu; 2012. godine mu je uručena nagrada „Branka i Mladja Veselinović,“ za ulogu u komadu Branislava Nušića „Sumnjivo lice,“. Takođe je dobitnik četiri godišnjih nagrada JDP-a.

srednje škole je upisao studije psihologije na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Nakon dve godine studija, predomislio se i 1990. je upisao glumu na beogradskom Fakultetu dramskih umetnosti u klasi profesora Vladimira Jevtovića. Zajedno sa njim su studirali Nataša Ninković, Vojin Četković i Sergej Trifunović.

Nebojša Glogovac je tumačio brojne uloge na televiziji i u pozorištu. Prvu je odigrao kada je imao samo 7 godina, malu ulogu školskog druga Slobodana Popadića u tada vrlo popularnoj seriji “Bolji život“ (1987).

Jedna od njegovih poslednjih uloga bila je u TV seriji “Nemanjići — Radjanje kraljevine“, koja je upravo počela da se emituje na RTS-u. Tumačio je ulogu Vukana, najstarijeg sina Stefana Nemanje.

“NEKA TI JE VEČNA SLAVA VELIKI GLUMČE I ČASNI ČOVEČE“ Kolege i prijatelji su se u suzama opraštali od Nebojše Glogovca.

“UŽASNA JE NEPRAVDA

NA MESTU MANASTIRA MLADOVCA ZASVETLEĆE CRKVA HRISTA SPASA

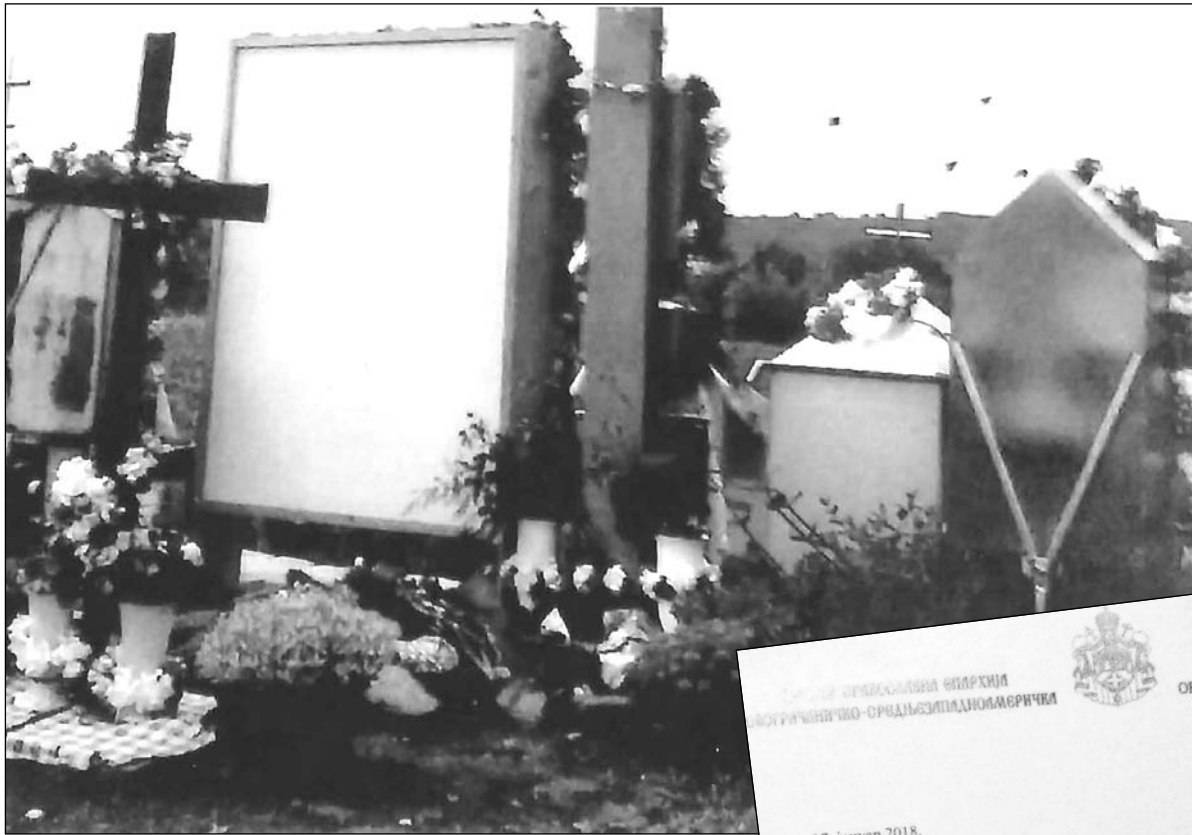
Grupa dobrotvora iz Čikaga i Srbije okupila se oko zajedničke ideje da u selu Obrež kod Paraćina sazidaju crkvu Hrista spasa, za čiju izgradnju je dao blagoslov NJ.VP Vladika Longin, novo-gračanički

O istorijskom značaju ove crkve i načinu prikupljanja sredstava za njenu izgradnju porodica Krstić iznosi više detalja.

Manastir Mladovac se nalazi u selu Obrež kod Paraćina

Ovaj manastir je bio ogromna svetinja, poput Hilandara. O njegovom postojanju se zna iz knjige "Crkve i Manastiri Pečke Patrijaršije" Olge Azirojević, gde se kaže: "Mladovac manastir se nalazi u okolini Paraćina, kod samog preaza preko Morave. Godine 1575/76. nastanjuju ga dva kaludjera, čija godišnja davanja iznose samo 20 akči (turskinovac). Desetak godina kasnije uz manastir je upisan prihod od mostarine preko Morave u iznosu od 600 akči. Ne navodi se tačno kako je manastir nestao, pretpostavlja se da su ga srušili Turci. Mesto gde je iskopan pozlaćeni krst iz 10. veka (kako je rekao nas istoričar Nebojša Djokić) pripada budućoj Crkvi Hrista Spasa.

Veći deo manastira je

pod zemljom i njegovim iskapanjem utvrdiće se tačan datum gradnje crkve. Svake godine na ovom mestu, na dan slave Spasovdana, kolačar mesi kolač, koji protorej Djordje zajedno sa vernicima po pravoslavnom obred seče.

Inicijativa je počela od pokojne Živane Jelić, koja je inicirala izgradnju Crkve Svetog Pantelejmona u susjednom selu Bačini i bila inicijator i donator za izgradnju Crkve Svete Petke u Izbenici, pored Bačine. Za izgradnju Crkve Hrista Spasa blagoslov su dali blagopočivši patrijarh Pavle, blagopočivši vladika šumadijski Sava, kao i NJVP vladika kruševački

David, a osnovan je i Odbor za izgradnju Crkve Hrista Spasa.

Ovu akciju u Čikagu je započela porodica Mališe, Dušana, Dragane i Katarine Krstić iz Vinetke, koji su izvor svih ovih informacija. Inače oni su prvi darodavci od \$1000, a njima se odmah pridružila i porodica Medić iz Čikaga sa istom sumom novca.

Kao što je već rečeno, blagoslov za ovu akciju je dao i naš preosvećeni vladika Longin iz Nove Gračanice, preko čije eparhije će se dobrovoljni prilozu priku-

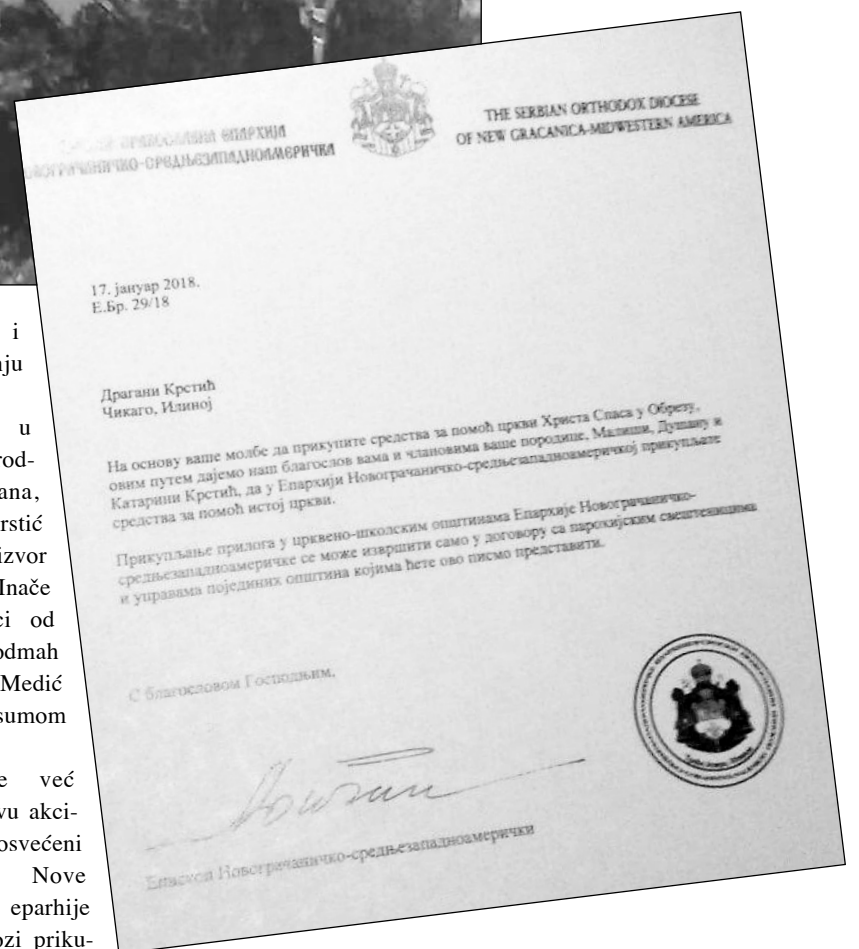
pljati.

Svi vi koji želite da pomognete izgradnju ove sveinje svoje priloge možete slati na adresu manastira Nova Gračanica, na čekovima treba napisati:

Nova Gračanica Relief Found

Memo: Crkva Hrista Spasa

Za detaljnije informacije možete se obratiti ocu Serafimu u manastiru Nova Gračanica, koji je zadužen za vođenje ove dobrotvorne akcije, na tel: 847. 239. 2560.

"Sa nevericom sam primio vest da je preminuo divan čovek, neponovljivi i veličanstveni glumac i kolega Nebojša Glogovac. Večno ću pamtititi jutrošnje suze i bolno ridanje kolege Raleta Milenkovića — dok mi je na setu našeg novog projekta saopštava strašnu vest koju je upravo čuo. Pamtiću Nebojšinu hrabrost, lepotu njegovog osebujnog talenta i razgovore koje smo vodili u pauzi snimanja 'Ravne gore' na Ljutom polju i Suvoboru. U nenadoknadivom gubitku, porodici i prijateljima — izražavamo najdublje saučešće", izjavio je Radoš Bajić.

"Ja sam uvek bio zadivljen njegovim talentom. Općinio me je. Nikad nije bilo potrebno ponavljati scene, nikad. Talenat je bio satkan od istine.

Rekli ste da svaki čovek ima Hamleta u sebi?

- Svaki čovek koji se usudi da misli!

Sledstveno tome, biti ili ne biti...

- Biti tj. misliti svojom glavom ili ne biti tj. dozvoliti da drugi misle umesto tebe i bezuslovno to prihvatati. Sistem uvek, i u Šekspirovo vreme, i pre njega, i posle njega... on uvek manipuliše pojedincima, pravi pritisak. Samo je ranije, rekao bih, to bivalo zakamuflirano. Danas je potpuno ogojeno i opet funkcioniše, gotovo nepogrešivo. Neverovatno!

Istina je bila u čvrstini i suštinske ljudskosti, hrabrosti, nežnosti. Naš heroj istine. Sve ume lud, nedostižan. Nedostižni heroj istine bio je najbolji glumac ikada. Za mene bio je najbolji glumac na svetu. Zbogom, Glogi, najtalentovaniji prijatelju", rekao je u svom govoru reditelj Srdan Golubović.

"Kume moj stari, sve mi nedostaje. Dobri moj, u koje nebo da gledam? S kim da delim, kome da kažem. Sam si, sam, sam, kume moj", rekao je Vojin Četković.

Nebojša Glogovac je sahranjen u Aleji zaslužnih građana na beogradskom Novom groblju, u istom redu gde se nalaze i grobovi Dragana Gage Nikolića i Velimira Bate Živojinovića.

OKUPATORSKI VOJNIK DAO SRPSKO IME SINU

Momčilo je kupio fotografiju iz 1918, a ona ga je odvela do istine o okupatorskom oficiru koji je sinu dao srpsko ime.

U njegovom prisustvu niko nije smeo da kaže ružnu reč protiv Srba.

Š u m a d i n a c Momčilo, strastveni kolekcionar, kupio je preko internet oglasnika fotografiju iz 1918, a ona ga je odvela do nepoznate priče o okupatoru iz Prvog rata, oficiru austrougarske vojske, koji je toliko voleo Srbe da je sinu dao srpsko ime.

Njegovo ime je Vitezslav Knejl, bio je poreklom čeh, a u vreme Prvog svetskog rata vojni komandant Rudnika, varošice kraj Kragujevca.

U vreme vojevanja fotografisao je Šumadiju, a njegove slike su se tokom proteklih 100 godina rasule po svetu. Jedna je stigla u ruke Momčila Paunovića sa Rudnika 2013. godine.

Tajna prve fotografije

— Na internet oglasniku kupio sam staru fotografiju vojnika iz Prvog rata. Isti prodavac sutradan je postavio još jednu. I nju sam kupio. Zaintrigiralo me je što je na fotografijama ista pozadina, moj Rudnik. Imena ljudi i lokacija bila su ispisana na Češkom. Pitao sam prodavca odakle mu fotografije, on mi reče da ih je dobio od prijatelja, on od svog oca, a ocu je fotografije poklonio neki Čeh. Zamolio sam ga da mi proda celu kolekciju — svedoči Momčilo.

On je priču o “Češkim fotografijama” na kojima se vidi šumadijska varošica Rudnik ispričao rodjaci koja živi u Pragu, a ona novinaru Karel Rožanek, reporteru češke televizije. Priča o ratnim fotografijama nepoznatog autora ga je zainteresovala i već jula 2014. bio je sa svojom ekipom na Rudniku.

— Njegova reportaža od tri i po minuta emitovana je na češkoj državnoj televiziji 27. jula 2014. godine u udarnom terminu

Knejl.

Objasnila je da je, u vreme emitovanja priloga, spremala večeru. Ugledavši na TV ekranu sliku svoga dede ispustila je sve što je držala u rukama.

— Ispričala mi je da su njen deda Vitezslav, baka Magdalena i stric Viktor, koji je tada imao tri godine, boravili na Rudniku od januara 1917. do 1918. godine, kada se vojska povukla iz Srbije. On je tokom Prvog svetskog rata bio vojni komandant, predstavnik okupatorske austrougarske vojske. U to vreme je

i fotografisao Rudnik. Rekla mi je da sa sestrom želi da dodje u Srbiju. Takođe mi je ispričala da je njen deda sinu koji mu se rodio posle rata, 1920. u Pragu, dao srpsko ime — Mirko, jer je mnogo voleo Srbe. I ja sam ih pozvao u

u pola osam. U pola devet novinar me pozva i kaže da je prilog videlo više od dva miliona ljudi. Javila mu se gospodja koja je na fotografijama iz reportaže prepoznala svog dedu, pozvala ga i insistirala da pod hitno razgovara sa

toga počeo je da govori isključivo srpski jezik, sve do smrti 1969, pune tri godine. Porodica je morala da dovodi prevodioce u kuću jer nisu dedu razumeli.

U junu 2015. godine Knejlrove unuke stigle su na Rudnik. U Domu kulture organizovana je izložba fotografija njihovog dede, kao i kulturno-umetnički program. Gosti su bili i izaslanici češke ambasade.

— Njih dve su izašle na binu s fotografijom koju su donele iz Praga, istom kakvu sam ja kupio. Jana Kalinova priznala je pred svima da su na Rudnik došle sa zebnjom da bi mogle čuti kako je njihov deda u šumadiji učinio neko zlo, nekoga ubio. Nisu verovala u to jer im je deda stalno pričao o Srbima i u njegovom prisustvu niko nije smeo da kaže ružnu reč protiv Srba. “Videvši

promisao i da nije sve bilo slučajno, još od one kupovine stare fotografije preko interneta. Momčilo podvlači da ništa na Knejlrovim fotografijama ne pokazuje prestravljeni narod tokom okupacije. Na fotografijama je svadba, vašar na kome je 400 ljudi, tu su znamenitosti ovog kraja, pa sveštenik iz sela Belanovica kome je to bila jedina fotografija u životu. Poznato je da je tokom Velikog rata u Srbiji sveštenicima bilo onemogućeno svako ideološko delovanje. Ali kao da je Rudnik pod Knejlom bio izdvojena oaza mira u porobljenoj Srbiji.

Srpsko – češko prijateljstvo

Momčilo pojašnjava da naklonost austrougarskog oficira prema šumadincima potiče od toga što je čeh. On podseća da srpsko-češko prijateljstvo vuče korene još iz doba cara Dušana i češkog kralja Karla IV koji su se u međusobnoj prepisci obraćali jedan drugome sa “najmiliji brate”. U svo-

jim uspomena na okupaciju od 1915. do 1918. godine političar i istoričar Dragiša Lapčević pisao je da su poznata zlodela koja su činili austrougarski vojnici u Mačvi i u Sremu, a da su jedini izuzetak bili Česi.

— Vešanje stanovnika Srbije bila je obična pojava na svim stranama (...) Zulum je svuda bio (...) Izuzetak su činili samo Česi, ako bi se gde koji potrebio- pisao je Lapčević.

— Mi na Rudniku smo imali tu sreću da nam se potrefi baš taj čeh- kaže kolekcionar Momčilo Paunović.

Krajem novembra prošle godine Paunović je u kragujevačkoj Narodnoj biblioteci Vuk Karadžić upriličio izložbu “Rudnik sa okolinom kroz objektiv Vitezslava Knejl”. Izložene su fotografije iz kolekcije Momčila Paunovića. Uslikao ih je Knejl. **Marija Raca, Telegraf**

mnom. Upoznali smo se preko Skajpa — svedoči Momčilo.

Žena se predstavila kao Dana Kalinova, rekla je da joj se mlađja sestra zove se Jana Fajtova i da hoće sa Momčilom da razgovara o svom dedu, Vitezslavu

goste- priča Momčilo.

Posle šloga progovorio srpski

što je još čudnije, Vitezslav Knejl je 1966. godine doživeo moždani udar, a nakon

kako ste nas vi ovde dočekali, znamo da smo došle među prijatelje”, rekla je Jana, dok su mnogi u sali plakali — priča Momčilo.

On danas kaže da je sve ovo što se desilo bila neka božja

Fast Action Trucking

Since 2003, Fast Action Trucking has been bringing our clients the best in trucking transportation. Our office is staffed 24 hours with dispatchers who are always ready to assist you with your trucking needs.

Potrebni owner operatori i kompanijski vozači

Fast Action Trucking pruža servis u svih 48 država u SAD i Kanadi.

Našim prevoznicima, dispeč servis je uvek dostupan 24 sata, 7 dana u nedelji.

With 24 hour dispatching, we are always available and ready to assist you with your trucking needs.

Fast Action Trucking Inc
29 W. Plainfield Rd / Countryside, IL 60525
Phone: 708-588-9820

25% off All Services
* First time clients only *

AuRa Spa

AuRa Spa - Where it's all about you!

<p>Facials</p> <ul style="list-style-type: none"> • Anti aging beauty & skin care therapies • Organic, all natural & cosmeceutical grade product lines • Microderm, Oxygen & Hydratherapy treatments 	<p>Waxing</p> <ul style="list-style-type: none"> • Full body waxing for men and women • Lash & brow tinting • Threading 	<p>PEMF Circulation Therapy</p> <p>Non invasive FDA registered technology which, dramatically increases blood flow to carry oxygen and nutrients into each cell while enhancing the removal of metabolic waste and toxins from the body</p>
--	---	--

AuRa Spa

WWW.AURASPA.INFO 847-454-3900 7633 N Milwaukee Ave. Niles, IL 60714

TESLA AIR

HEATING & COOLING APPLIANCES
24 HOUR SERVICE
SRBO KONSTATINOVIC
Commercial & Residential

Cell: 708.307.2816
Tel: 708.802.4160
Fax: 708.452.1451
Email: srbolis@yahoo.com

Za udobnost, toplotu i svežinu u vašim domovima i poslovnim prostorima

TESLA AIR

SREĆAN BOŽIĆ!
SREĆNA NOVA GODINA!

BIBLIJSKI INSTITUT STAZAMA NADE
VAS POZIVA NA SERIJU PREDAVANJA

PITANJE POREKLA I SMISLA ŽIVOTA

13 - 17 MART 2018. U 7PM

5608 N. PULASKI RD., CHICAGO, IL 60646

WWW.STAZAMANADE.COM

13 MART - PITANJE POREKLA
14 MART - IMA LI SMISLA VEROVATI U BOGA?
15 MART - IMA LI PRAVE CRKVE?
16 MART - REVOLUCIJA KOJA JE IZMENILA SVET
17 MART - PASTIR LJUDSKIH DUŠA

PROF. DR. RADIŠA ANTIĆ
NEWBOLD COLLEGE, ENGLAND

SVAKOM POSETIOCU POKLON KNJIGA PROF. ANTIĆA "PUT, ISTINA I ŽIVOT"

ČOVEKOVA DUHOVNA ŽEĐ

Ko sam ja i zašto sam ovde? Da li smo sami u svemiru? Čemu težim i čemu se nadam? Šta će se dogoditi kada umrem? Svi ljudi, iole duhovno nastrojani, postavljaju sebi kad-tad ova značajna pitanja. Neki od njih opredeljuju se za studije teologije i filozofije, najčešće ne iz nekih materijalnih razloga, već u želji da reše svoje životne dileme. Koliko u tome uspevaju, teško je pouzdano reći. Ipak, oni svakako dolaze do određenih odgovora koji će im pomoći da svoj svakodnevni život učine smisaonijim i boljim.

Petar II Petrović Njegoš, veliki crnogorski pisac i vladika, rano je oboleo od tuberkuloze i umro veoma mlad — sa svojih 38 godina. U njegovom književnom opusu nalazi se i *Testament* u kome Njegoš, između ostalog, opisuje kako će izgledati njegovi poslednji trenuci, kakva će mu biti sahrana, i kako će reagovati Crnogorci na smrt svog mladog vladike... Izuzetno su dirljivi redovi posvećeni njegovom ocu Tomi. Tu se Njegoš predaje sećanju kako ga je otac mnogo puta ispraćao: u školu, na različita putovanja, ali ispraćaj koji neizbežno predstoji biće po svemu poseban, biće to *poslednji* ispraćaj.

Slično tome, postoje u životu *poslednja* pitanja, pitanja od večne važnosti. Svet je u ovo naše nemirno doba zahvatila ozbiljna ekonomska kriza i on nije više tako ugodno mesto gde bi ljudi mogli spokojno da žive. Međutim, postoji nešto još ozbiljni-

je od toga, a to su konačna, večna pitanja. Neke od odgovora nalazimo u Svetom pismu. Po rečima jednog ovdašnjeg akademskog pisca, postoji samo ta jedna knjiga dok sve ostale proizilaze iz nje ili se u nju ulivaju. Jedan njen stari tekst, Knjiga propovednikova, govori o ljudskoj žedji koju nikakva horizontalna stvarnost (reke, izvori vode, itd.) ne može da ugasi.

U šestom poglavlju Knjige propovednikova navodi se jedno od zala koje pogadja ljude: *"Ima zlo koje videh pod suncem i često je među ljudima: nekome Bog da bogatstvo i blago i slavu, te duša njegova ima sve što god želi, ali mu ne da Bog da to uživa, nego uživa drugi. To je taština i ljuto zlo."* (Propovednik 6:1.2) Ako nedostaje jedna dimenzija, nešto što je jedino Bog u stanju da podari, onda je to, po Solomunu, autoru ove knjige, ljuto zlo. On nastavlja: *"I da bi (čovjek) živeo dve hiljade godina..."*, ukoliko nedostaje najbitniji element ljudskog postojanja, opet je sve uzalud, jer dug život ne bi rešio čovekov problem. Šta je to najbitnije što daje smisao ljudskom postojanju i što je jedino u stanju da ugasi čovekovu duhovnu žedj?

Verujem da je Biblija najmerodavnija da nam ponudi pravi odgovor. U razgovoru sa ženom Samarjankom na Jakovljevom studencu, Isus Hristos kaže: *"Svaki koji pije od ove vode opet će ožedneti,*

a koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožedneti doveka." (Jevandjelje po Jovanu 4:13.14) Voda je oduvek bila simbol života (posebno u Bibliji), i Isus je ovoj ženi ponudio vodu koja je upućivala na večnost, na večni život. Dakle, čudo ljudskog bitisanja se može osmisliti jedino večnošću, jer ako je život samo kratko ovozemaljsko putovanje, onda je teško izbeći Sartrov ili Kamijev zaključak da je život apsurd, mučnina, i besmisao.

čitav hrišćanski pogled na svet govori o tome da istorija čovečanstva ima smisaoni početak, to jest stvaranje sveta, i da ima smisaoni kraj. Ako je to zaista tako, kako Sveto pismo tvrdi, onda ljudski život nije besmislen. Ukoliko negde duboko u svojoj duši osećate žedj za nečim što nadilazi jedan običan život, budite uvereni da takvu žedj može da zadovolji samo Bog. Sveto pismo poručuje ljudima da postoji večnost. Da postoji Bog koji je izvor života. Da smrt nema završnu reč. (Odlomak iz knjige *U volji Njegovoj je mir naš*, Prof. Dr. Radiše Antića)

U seriji predavanja "Pitanje porekla i smisla života", pokušaćemo da zajednički pronadjemo odgovore na najvažnija ljudska pitanja. Srdačno vas pozivam da mi se pridružite. Svakom posetiocu sledi na poklon jedna od mojih knjiga *"Put, istina i život"* ili *"U volji Njegovoj je mir naš"*. Dobrodošli.

Prof. dr. Radiša Antić

ATLANTIC PACIFIC EXPRESS

PREVOZIMO ROBU IZ AMERIKE NA SVE DESTINACIJE U EVROPI

PREVOZIMO SVE

"OD PISMA DO KONTEJNERA"

www.AtlanticShippingUSA.com

ATLANTIC PACIFIC EXPRESS

AIR
TRANSPORT

SPECIJALNA PONUDA

90¢
per pound
Minimum
80 pounds

7799 N. Caldwell Ave., Niles, Illinois 60714

SPECIJALNA PONUDA

90¢
per pound

Minimum 80 pounds

OCEAN
TRANSPORT

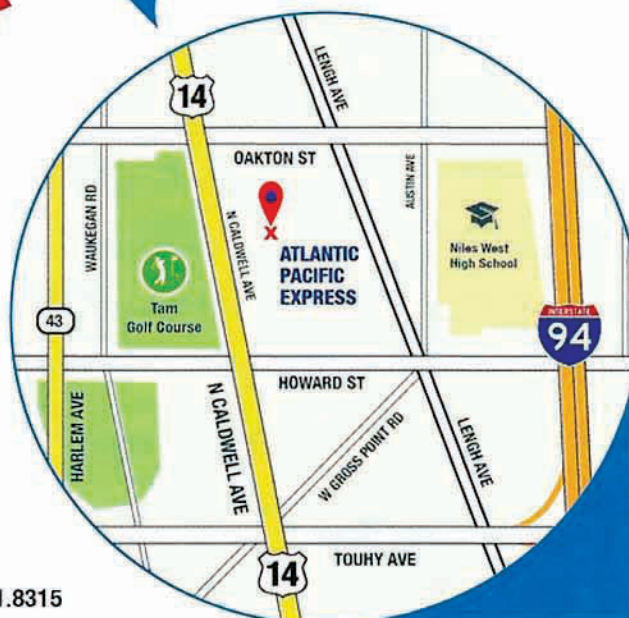
LOCAL
TRANSPORT

PREUZIMANJE I ISPORUKA ROBE OD VRATA DO VRATA

- AUTOMOBILE
- ČAMCE
- POKLON PAKETE
- HUMANITARNE POŠILJKE
- MOTORE
- MAŠINE
- KOMERCIJALNU ROBU
- KOMPLETNO ISELJENJE

ZAVRŠAVAMO KOMPLETNU
CARINSKU PROCEDURU

Tel: 773.225.6395 • 224.251.7070 • 416.251.4544 Fax: 224.251.8315

POZOVITE

Tel: **773.225.6395**
224.251.7070
416.251.4544

Fax: **224.251.8315**

ACTION TRUCK & TRAILER REPAIR

- Complete Diagnostic Services
- Tune-Up
- Break Service
- Transmission
- Electrical System
- Air Conditioning Service
- Drivetrain
- Oil and Lube
- Road Service
- APU
- Reefer (Thermo King, Carrier)

WE MANUFACTURE DEER GRILL GUARD

- Heavy duty stainless steel
- Light weight, only 90 lb
- Free installation

**ONLY
\$ 1150**

Open from 8AM to 5PM

773-273-9449
301 W Gerri Ln. Addison, IL 60101

THE CHANGE WE NEED, THE VOICE WE DESERVE!
EXPERIENCE · HONOR · INTEGRITY · ETHICAL

IS **IOANA SALAJANU**
FOR CIRCUIT COURT JUDGE

LET YOUR VOICE BE HEARD. VOTE—20th of March!

MARCH 20TH 2018

Register to Vote by March 4th:

<https://ova.elections.il.gov/RegistrationLookupResult.aspx>

www.ioanaForJudge.com PAID FOR BY IOANA SALAJANU FOR JUDGE

Нова интернет платформа за Православне!

Пронађите своју љубав за живот!
Упознајте Православне из целог света!

Ми смо професионална и сериозна платформа. Ми спајамо људе, којима су брак, породица и љубав на првом месту!

Love Orthodox

loveorthodox.org

IOANA SALAJANU

Ioanina priča je priča mnogih američkih familija... Ovo je njen život, ali i naša priča... Pre svega...

Rodjena sam u Oradeji, Rumunija, 22. septembra 1974. Život pod Čaušeskuovim komunističkim režimom me nije omeo da imam srećno detinjstvo. Tačno je da nismo često imali toplu vodu, ni hranu, grejanje. Sećam se odlazaka sa ključem oko vrata, do mesta za prodaju hleba, gde sam čekala satima za veknu hleba, galon mleka i nekoliko koski sa mesom. Moja baka često priča kako se seća skuvanog graška, i mene koja tražim još da mi

sipa, a ona nema, zbog čega bi ona plakala satima... Meni kao detetu to sve nije toliko značilo, jer mi smo imali maštu i od svega smo pravili igru. Trčali bismo bosu po blatu, penjali se na drveće ili brali maline i kupine sa žbuna. Bili smo svačija deca i vaspitavali su nas svi, počev od komšija u parku koji su nas promatrali, majke drugova koje

bi nas hranile i škola koja nas je disciplinovala. Bili smo jedni uz druge, i povezivalo nas je to što nemamo. Zato smo naučili da cenimo ako dobijemo jednu pomorandžu ili žvaku.

Moj otac je otišao za Ameriku 1981. godine. Majka je izgubila posao, a ja sam bila kažnjena i „obeležena“, kao izdajnik. Izbacili su me iz kluba „Pionir“ koji je bilo nešto slično današnjim klubovima devojčica

„Skaut... Vremenom moj otac je dobio politički azil i za nas i mi smo emigrirali u Detroit, Mičigan. Bilo je to svojevrsno iskustvo, doći iz jedne homogene države u državu punu različitosti, različitih kultura i rasa, iz jedne političke društvene i ekonomske sredine u jedan potpuno novi svet. Nestvarno. Kada smo došli u New York, videla sam

koka-kola automat. Molila sam uzbuđeno mamu da mi kupi jednu, ali ona nije imala novca. Afroamerikanka je prišla i kupila mi je koka-kolu i bila je to moja prva koka-kola u Americi i moje prvo iskustvo u svetu novom za mene.

U Detroitu je bilo ili potonuti ili plivati. Nismo imali novca, ali smo imali bonove za hranu, državno mleko, sir itd. Vraćali smo konzerve i flaše za poneki dolar u zamenu. Škola preko puta nas me primila i ponudila šansu života. Ja nisam znala ni reč engleskog jezika, imala sam neravne šiške, bila sam jako mršava, a pre svega bila sam izgubljena. Učitelj me inspirisao ne samo da verujem u sebe, nego da je obrazo-

vanje jedina stvar koju niko ne može da vam oduzme. Vezala sam se za to u dragocenom životu ...i to je bilo jedino što me obuzimalo.

Naporno sam učila da bih imala dobre ocene i stekla diplomu fakulteta za umetnost Univerziteta Mičigan. Pravna škola Loyola mi je ponudila stipendiju i preselila sam se u Čikago. Bavim se pravom od 2000. godine i sada sam partner u pravnoj firmi RockFusco&Connely (Rok Fusko i Koneli).

Ja sam samohrana majka trojice dečaka, godina 9, 7 i 3. Najstariji želi da osvoji Svetski kup, a najmladji ima osmeh širok kao sunce i nada se da će ga starija braća ostaviti na miru. Ovo je moj život, ovo je vaš život, kao što je i život mnogih drugih...

LOU SREJOVIĆ Accounting Service

DO YOU
SUFFER FROM
IRS PROBLEMS?

Enrolled to practice before IRS

- IRS AUDITS
- SALES TAX SERVICE
- FEDERAL AND STATE INCOME TAX RETURNS
- ACCOUNTING SERVICE.PAYROLL SERVICE
- NEW CORPORATIONS

Lou Srejović, EA, MBA

4056 West Lawrence Ave. Chicago, IL 60630
t: 773.545.6288 f: 773.545.6377

VAŽNO OBAVEŠTENJE

N.J.K.V. PRINC FILIP I PRINCEZA DANICA DOBILI PRVO DETE, SINA

Njihova kraljevska visočanstva prestolonaslednik Aleksandar i princeza Katarina sa radošću saopštavaju da je kraljevska porodica dobila još jednog člana. Njeno kraljevsko visočanstvo princeza Danica, supruga Nj.K.V. princa Filipa, rodila je sina u Beogradu u nedelju, 25. februara 2018. godine u 10:30 časova.

Sa blagoslovom Njegove svetosti patrijarha srpskog gospodina Irineja, zvana Hrama Svetog Save zvonila su u znak rođenja novorodjenčeta kraljevske porodice Karadjordjević, a ovo je prvi put u istoriji da je 49 zvana najvećeg pravoslavnog hrama na Balkanu objavilo takvo rođenje.

Majka i beba se osećaju dobro. Roditelji, princ Filip i princeza Danica, srdačno zahvaljuju svima na

čestitkama, zajedno sa Njihovim kraljevskim visočanstvima prestolonaslednikom Aleksandrom i princem Katarinom.

Ovo je prvo rođenje muškog deteta u kraljevskoj porodici u Srbiji nakon 90 godina kada se Nj.K.V. princ Tomislav rodio u Beogradu. On je bio brat Njegovog veličanstva kralja Petra II, dede Nj.K.V. princa Filipa.

OD BEN AKIBE DO AKADEMIKA

Branislav Nušić se rodio u Beogradu 8. oktobra 1864. godine u trgovačkoj porodici u neposrednoj blizini ondašnje čaršije, u današnjoj Ulici cara Lazara. Kuća se nalazila na mestu gde je potom sazidana Narodna banka. Na krštenju je dobio helensko ime Alkibijad, koje je docnije sam preobratio u Branislav. Drugovao je sa braćom Ilićima, sinovima Jovana Ilića (1821-1901), pesnika "Dihara" i političara.

U gostoljubiv dom Ilića često je navraćao. Pred njima je prvi put čitao svoju komediju "Narodni poslanik". O tome čitanju sam Nušić je ispričao profesoru Miloševiću; književniku, koji je zabeležio u svojim sećanjima ovih nekoliko detalja: "Sedeli smo u bašti. Bio sam još žutokljunac, nisam imao ni punih dvadeset godina. Bio sam u užasnoj tremi. Naročito sam se plašio Vojislava, koji je uvek pri čitanju ostajao ćutljiv, a potom, kad bi već svi rekli svoje mišljenje, davao definitivni sud. Ali, ovoga puta ne samo da nisam propao, kao što je bivalo ponekad kad sam čitao svoje stihove, nego sam ih prosto oduševio. Toliko su me hvalili da sam bio zbunjen. Taj trenutak je bio odlučujući u mojoj književnoj karijeri; ostavio sam za svagda poeziju i sav se posvetio pozorištu."

U zatvor zbog pesme

Nušić je po završenom pravnom fakultetu u Beogradu osuđen 1887. godine na dve godine zatvora zbog jedne alegorične pesme "Dva raba", objavljene u "Novom beogradskom dnevniku". Nije izdržao ni punu godinu dana u požarevačkom zatvoru pa je pušten. Državnu službu nije dugo mogao dobiti "zbog pogana jezika i još poganijeg pera".

Posle konsulovanja po našim južnim krajevima i povratka iz Novog Sada, stupa 1905. godine u tek osnovanu "Politiku", čija se redakcija nalazila u Ulici kralja Milutina br. 12 (danas Ulica srpskih vladara), gde je bila smeštena i štamparija. Osnivač "Politike" i prvi direktor Vladislav F. Ribnikar (1872-1914) došao je na misao "da Nušić sam stvori svoju rubriku pisanu lako, na jedan feljtonski način i sa sžeima iz beogradskog života". Po Nušićevim sećanjima "izgledalo je u prvom trenutku, to malo teška zadaća, jer je beogradski život bio tada tako obiman" ... ali na navaljivanje braće Ribnikar primio se dužnosti.

Od 1. decembra 1905. godine Nušić je skoro iz broja u broj pisao duhovite koserije o prilikama i ljudima ondašnjeg Beograda. U decemarskom broju objavljena je beleška: "Jedan od najdarovitijih i najpoznatijih naših književnih humorističara

Dr Vojin Drenovac

počinje od danas stalno da radi u 'Politici' i to rubriku 'Iz beogradskog života'. Potpisivaće se iz skromnosti samo Ben Akiba, ali će svaki čitalac već po današnjem broju poznati ko se to skriva iza tog imena.

Beogradski život pruža već toliko raznovrsnosti i toliko bogatog materijala, da se u njemu svakog dana može naći po nešto što odista vredi da se zabeleži, a kad to čini čovek od talenta, kao što je Ben Akiba, onda će u tom veselom, duhovitom ćeretanju svaki čitalac moći odista da uživa".

Iz tih napisa izbijale su iskre duhovitosti i sarkazma. Tako, na primer, naslov "Svak na svom mestu" znači da zapravo niko nije na svom mestu, da u birokratskom narodu ne može nikako da se uhvati ko se čime bavi, jer se niko ne bavi strukom i dužnošću za koje je postavljen i plaćen, ili "Žandarmski kongres" gde žandarmi za svoj praznik predlažu Prvi maj, jer je tog dana i socijalistički zbor u Beogradu pa bi trebalo da se tu i oni nadju sabrani.

Te koserije Nušić je, kao što smo pomenuli, potpisivao pseudonimom Ben Akiba, tj. imenom jednog jevrejskog mudraca čijom je izrekom "Sve je to jednom bilo" i počeo saradnju u "Politici". Pseudonim je slučajno sam Nušić uzeo jedne večeri ćaskajući sa saradnicima lista kod "Dva pobratima", kad su i osvanuli.

Prvi dani saradnje u listu ostali su mu u najlepšoj uspomeni. "Redakcija je bila toliko skromna i stešnena — priča Nušić — da je izgledala skoro bedno. Bila je samo jedna saradnička soba koja je bila i urednička i direktorska. I kada se svi oko osam časova izjutra iskupimo u saradničkoj sobi Diša (Stevanović) nam donese i iseče po celu tepsiju bureka..." U svojim napisima Nušić je naročito ismejavao tašte, pa je često dobijao preteća pisma. Tako je jednom prilikom primio paket u kome su mu šabačke tašte poslale močugu kao znak objave rata.

Žanka Stokić ...

U jeku objavljivanja Ben Akibovih zgoda zabeležila je poznata komičarka Žanka Stokić, pozorišna umetnica: "... Iskupile se žene, tako posle podne posedale po minderluku, turile džezvu u vatru i vode ovakav razgovor. Bože moj kako se svet promenio, veli jedna, kako je nekada drugačije bilo. Pre, ako se za kojom ženskom i povuču rep, a ono, to mi žene sve šapućemo poverljivo, u četiri oka, kazujemo jedna drugoj, dok ne pukne bruka po čaršiji... A ovo danas ne možeš ni suknju da zadigneš, a da ti se to ne iznese u novinama. E, pa prija Mico, veli druga, a ti,

brate, nemoj da zadizeš suknju. — Ama nije to, brani se Mica, što je ja zadizeš nego što je sada takav svet pa zaviruje. Eto onaj... da kako se zvaše, onaj s poganim imenom ...Ben Akiba. Jest taj! E taj bi crko da ne zaviri pod tuđu suknju. Ja ne znam samo što se ovaj svet ne digne protiv te napasti, pa da ga prosto zatrpaj kamenjem..."

Napušta „Politiku,,

Nušić je 1909. godine napustio redakciju "Politike" i sa Naumom Dimitrijevićem (1856-1920), urednikom "Gedže" pokrenuo "Tribunu". U Beogradu je uredjivao "Male novine" i "Samoupravu", a od književnih listova i časopisa "Preodnicu" (1891), "Pozorišni list" (1901-1902) i "Zvezdu" (1912) sa Pavlom Marinkovićem.

Neobično aktivan, on nam je

ostavio zabeleške "Iz poluprošlosti", većinom štampane u "Zvezdi", kojima je opisao čaršiju, stare hanove i kavane i dao sliku Beograda "sa ćepencima i niskim kućama čije se krov mogao rukom dohvatiti". Iz njegovih redova saznajemo da su kroz Beograd nekad prolazile kamile sa esapom, upoznajemo beogradske "žureve", i "posela", vidimo nedeljne izlete taljigama u Topčider, prisustvujemo prstenovanju i svadbama,

odlazimo u Palilulu na ulične igranke, gledamo kako žene u dugim suknjama brižljivo paze da ne pokažu noge, prisustvujemo ondašnjim "sportskim" takmičenjima, koja su se zvala "janidžajes" i "meta"... Nema važnijeg događaja koji se desio u Beogradu, a da Nušić nije pisao povodom njega ili da nije uzeo u njemu ličnog učešća.

"Od prve mladosti pa do smrti", beleži Momčilo Milošević, "bio je delovodja pevačkog društva 'Kornelije', sekretar akademskog društva 'Pobratimstvo', predsednik pevačkog društva 'Jakšić', sekretar odbora za ulepšavanje Kalemegdana, sekretar društva 'Ujedinjena omladina', sekretar društva za podizanje spomenika Sv. Savi, predsednik Odbora za prenos Jakšićevih kostiju, predsednik Srpskog novinarskog udruženja, predsednik Društva srpskih književnika, jedan od organizatora Prve jugoslovenske izložbe u Beogradu 1904. godine, predsednik Kongresa slovenskih sestara, član Narodne odbrane, pokretač ideja za osnivanje Društva prijatelja umetnosti 'Cvijeta Zuzorić', organizator i prvi načelnik Umetničkog odeljenja Ministarstva prosvete, predsednik međunarodnog kongresa za zaštitu autorskih prava u Beogradu, osnivač i prvi predsednik Udruženja dramskih autora, inicijator za osnivanje beogradske Glumačko-baletске škole", a imao je i niz drugih funkcija.

Rajkovićeva knjižara....

Nušić se posle povratka iz Sarajeva 1927. godine, stalno nastanio u Beogradu. Stanovao je u Kapetan-Mišinoj ulici broj 16, Brankovoj br. 24, u kući slikara Steve Todorovića, u Siminoj i nekoliko godina pred smrt u Šekspirovoj ulici broj 1. Tu je i umro 19. januara 1938. godine. Poslednjih deset godina života Nušić je najčešće provodio u Rajkovićevoj knjižari u Knez-Mihailovoj ulici broj 8, u Zadužbini Perse i Riste Milenkovića. Tu je pisao i svoj poslednji komad "Vlast", koji nije dovršio. "Jednom je naišao da nešto kupi", priča Sveta Rajković, "u dnu radnje bio mi je pisači sto. Odmah ga je primetio i seo: 'Gle, ovde je sasvim dobro za rad'. I od tada svakog dana tačno u sedam dolazio je u radnju, sedao za moj sto počeo da piše, sem kad je bio bolestan ili van Beograda. Radeći, popio bi deset do petnaest kava pre podne i isto toliko po podne. Imali smo 'kaveni fond'. Kad bi nam ponestalo za kavu, on bi začas sročio člančić za 'Medju nama' — pa bismo po šegrtu poslali starom Diši u 'Politiku', a on po njemu nama pet banki. To je značilo da ćemo imati novca za pedeset 'Jugobrazilovih' kava. Ako bi mu katkad zatražili sitninu, a to se češće događalo, pokupio bi je iz 'fonda' šeretski se smejući. 'Kakav mi je to fond kad neće da se štrpne iz njega...'"